

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 33.

13de august 1893.

19de aarg.

Gaa paa marsch!

Børneblad

abkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt udkommande rebaktioner af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Den sidste bolle.

(Med billede.)

Georg og Middel var brødre, men desværre ikke altid de bedste venner. Især kom de ofte i haarene paa hinanden, naar der var noget mad, som de skulde dele. Georg mente, at Middel fik mere end han, og Middel mente, at Georg fik de bedste stykker.

En dag havde moderen kogt boller. Dette var noget af den bedste mad, som de to tykkindede gutter kunde faa, og det var forstrækkeligt, hvad de kunde faa i sig. Da deres far var mæt, reiste han sig og gik ud; men gutterne vedblev at spise. Heller ikke moderen vilde have mere og gik ud i køkkenet; men de to gutter spiste med samme graadighed.

De var forlængst mætte begge to; men alligevel kunde de ikke holde op, og den ene bolle efter den anden forsvandt i deres maver.

Nu var der blot tre boller igjen i fadet. Middel havde allerede maattet knappe op to besteknapper, forat det ikke skulde være for trangt over maven, og Georg maatte ogsaa tilslut gjøre det samme; han kjendte, hvorledes det begyndte at trykke.

Det var næsten umuligt for de to stør-spisere at faa mere i sig. Men der var som sagt endnu tre boller igjen paa fadet. Havde det været fire, havde de hver kunnet tage to og gjemt til om eftermiddagen. Men da der nu blot var tre igjen, maatte man dele den ene, hvis de skulde gjemmes, og da opstod straks spørgsmaalet: „Hvem

kan dele mest lige?“ og „hvem skal vælge først?“ Hvor let kunde det ikke hænde, at enten Middel eller Georg kunde faa en liden smule mere end den anden, og det vilde jo have været en stor ulykke.

Middel knappede derfor sin vest helt op, og Georg tog paa sin mave for at kjende, om han ikke kunde have plads til endnu lidt. Den var udspændt som en tromme, men det fik ikke hjælpe, han maatte have plads. Og saa begyndte begge brødrene paany.

Hver af dem tog sin bolle og fortærede den. Misundelse maatte hjælpe paa, hvad der manglede i madlyst. Vinene traadte frem i sine hulninger paa Middel, og Georg pustede, saa man kunde høre det lang vei.

Tilslut var de to boller forsvundne, og der var blot en igjen paa fadet. Men hvem skulde have den? Der var ikke tale om paa en ærlig maade at dele den i to. Begge saa paa den stakkars bolle; men ingen af dem havde rigtig mod til at tage den, da de forstod, at det ikke vilde kunne ske uden alvortlige hindringer fra den andens side. Begge sad med gasperne i haanden, færdige til at spidde bollen, og begge saa paa hinanden; men ingen af dem havde lyst paa at begynde angrebet.

Tilslut greb Middel, som begyndte at blive utaalmodig, tilorde og sagde: „Georg, bollen tilhører mig; thi jeg satte mig to minutter senere end dig tilbords, og du havde vist da allerede spist en.“

„Det bryder jeg mig ikke det mindste om“, svarede Georg. „Forresten er jeg ældre end dig, og derfor tilkommer bollen med rette mig.“

„Ja“, mente Middel, „jeg har nok seet, hvorledes du har siddet og taget de største boller hele tiden. Og det er virkelig for galt. Jeg har taget mine, netop som de laa, og har derfor faaet mindre end dig.“

„Jeg kan da virkelig ikke noget for, at tilfældigvis nogle store laa paa min side“,

streg Georg ærgerlig. „Jeg trænger ogsaa mere, fordi jeg er større og ældre end dig, dit tosehoved.“

„Saa!“ udbryd Mikkel og blev ligeledes heftig. „Siden du er ældre end mig, saa maa du vel ogsaa være forstandigere. Husker du ikke, hvorledes læreren igaar sagde, at de ældre søffende maatte være snille mod de yngre?“

„Har man hørt saadan fæhoved!“ vedblev Georg og lo højt. „Du er saa dum, at du slet ikke fortjener at faa bollen. Tror du virkelig, at læreren tænkte paa disse boller, da han sagde dette? Saha! — Nei, bollen er min, for jeg har meget mere forstand end dig.“

I det samme søgte Georg at stikke sin gaffel i bollen; men da styrtede Mikkel op og gav broderen et saa voldsomt slag over haanden, at gaffelen faldt fra ham og mit op i fadet. Georg blev som sølge heraf rasende, sprang op og strakte sig ivotover bordet og greb Mikkel i haaret. Mikkel ventede ikke længe med at gjøre gjengjæld, og saa tog de til med stadig stigende forbitrelse at hale og trække hinanden i haaret paa hver sin side af bordet. Men bollefadet stod forskrækket midt mellem dem og ventede hvert øjeblik paa sin undergang. Fil en af dem sin haand løs, var det for straks at tildele den anden et ordentligt slag, som aldrig blev ubesvaret. Det skummede om munden paa Mikkel, og Georg skar tænder i raseri.

Til sidst blev dog de to uskikkelige gutter kjede af at ligge saaledes paa hver sin side af bordet og hale hinanden i luggen; de forstod, at de ikke kom nogen vei paa den maade. Da reiste Georg sig og gav Mikkel et stød, som bragte ham til at falde bagover, saa det knagede i bænkens. Men neppe havde Georg benyttet øjeblikket og med begge hænder grebet fadet, før Mikkel havde reist sig og greb i den anden side af fadet.

„Slip!“ streg den ene.

„Nei, slip du!“ brølte den anden.

Det var en højt latterlig maade, hvorpaa nu kampen fortsattes. Naar Georg trak i, gav Mikkel lidt efter af frygt for, at fadet skulde gaa istrykker, og ombendte. Og saaledes fortsatte de i flere minutter, medens den stakkars bolle kastedes frem og tilbage i fadet. Det var ikke netop noget pent syn, de to bollekjæmpere frembød. Deres haar hang i bild uorden om hovederne paa dem. Stummet stod ud af deres mund, og deres øine lynte af forbitrelse. De pustede og stønnede af brede og anstrengelse; det tog paa kræfterne at skulle slaas med overfyldte maver. Naar undertiden den ene havde faaet fadet saa nær til sig, at han mente sig sikker paa seier, og derfor slap med den ene haand for at gribe bollen, benyttede den anden sig øieblikkelig heraf og fik med et fordelen paa sin side.

Kampen begyndte dog nu at falde vel langvarig for dem begge, og man kunde i deres blit læse: „Nu faar det bære eller briste!“

Det stakkars fad svævede uophørlig mellem de fire hænder, medens saucen sprudede til alle kanter. Brødrene opbød nu sine sidste kræfter.

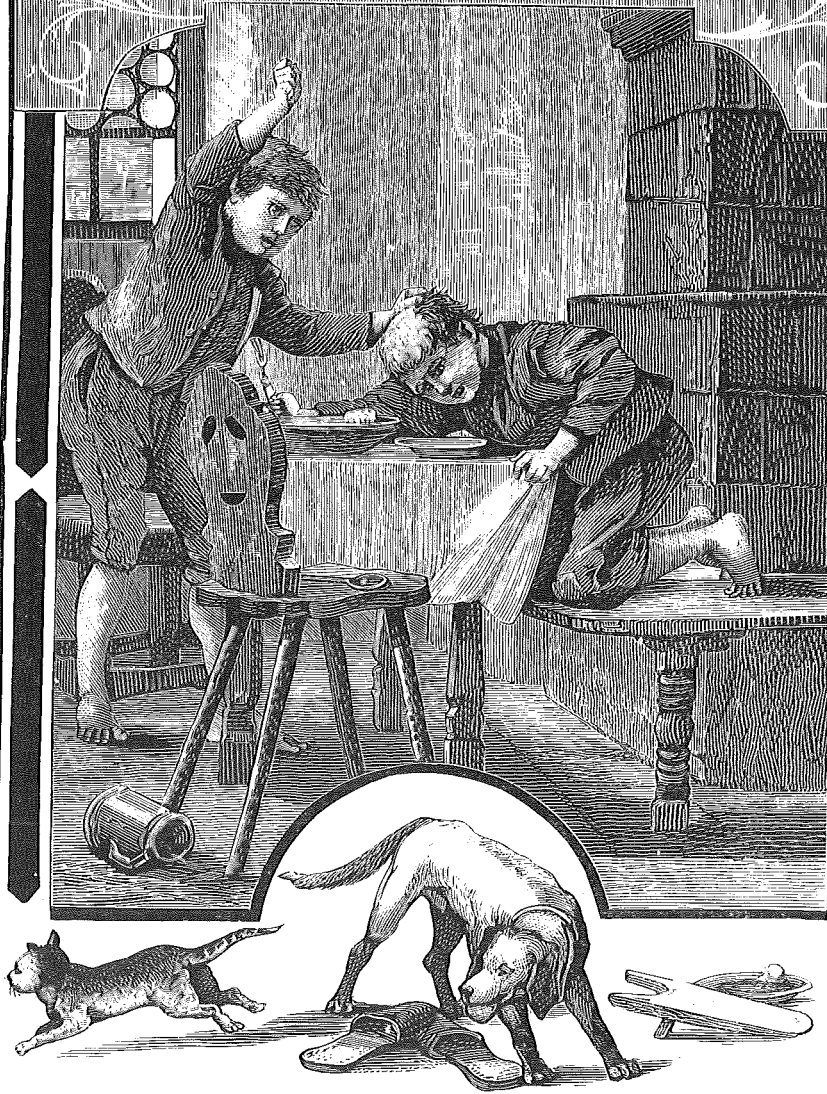
Endnu et voldsomt ryk! „Snak!“ hørtes der, og fadet revnede tvert over, saa hver af gutterne stupte bageover med hver sin halvdæl i haanden. Georg faldt med sit halve fad under bordet, og det vilde vel have gaaet Mikkel paa samme maade, hvis ikke væggen havde hindret ham deri.

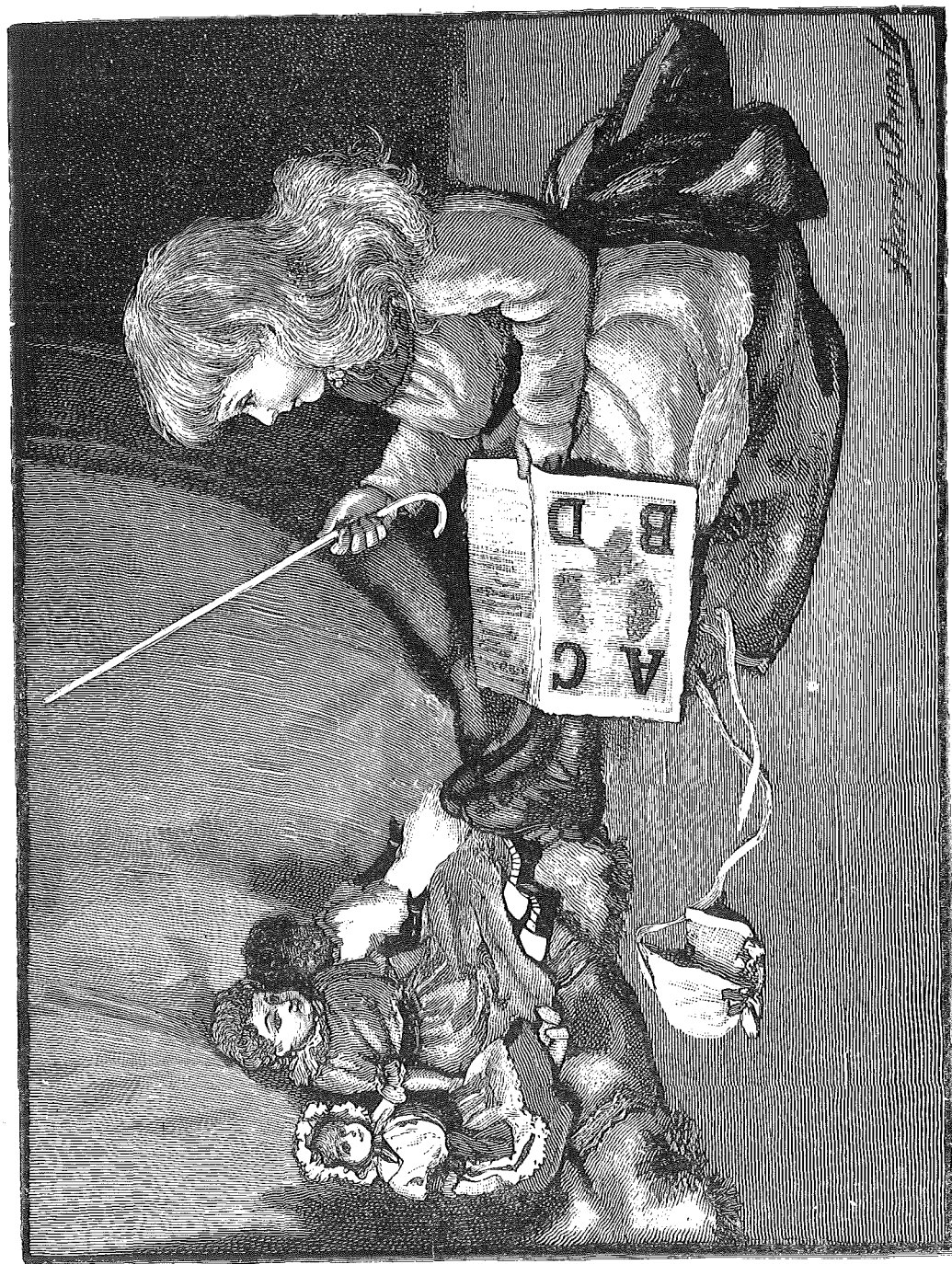
Men skjønt Georg laa og sprellede under bordet og kjendte en voldsom smerte i baghovedet, vilde han fremdeles ikke give tabt, men holdt sit halve fad i beiret og streg: „Bollen er min! Hvor er den? Hvor er den?“

Ja, hvor var bollen? Den brune sauce svømmede om paa borddugen som en liden lavastrøm; men bollen var intetsteds at se. Heller ikke under bordet var den at finde. Hvor kunde der da være bleven af den?

O, Georg og Mikkel, I leder forgjæves

DEN SIDSTE BOLLE

Datterne har flole.

efter den. Vollen er allerede forlængst besørget taget op. Da fadet gik istykker, trillede den ned fra bordet og bortover gulbet mod ovnen. Og under ovnen laa Sultan, og i næste øieblik var den saa meget omstridt bolle forbunden i hundens gab.

Frelst fra dødens klør.

Mellem fjeldene nede i det østlige Frankrig levede en bonde med sin kone og tre børn. Den ældste gut paa omtrent otte aar var tumset; den anden var 5 aar gammel og stum og den yngste endnu et ganske lidet barn. En sommer laa faderen med hele sin familie til sæters, og saa hændte sig en dag, at børnene var sig selv overladte, og da forældrene skulde se efter dem, var de alle tre borte. Moderen gik straks iver for at lede efter dem og fandt da ogsaa snart de to ældste, men af den mindste kunde hun intet spor opdage. Det stumme barn gav alle tegn til angst og forfærdelse; men tumstingen bar sig, som om han var rent lystig, han sprang omkring, lo og gjorde, som han vilde efterligne en, der griber fat i noget, han har kjært, og trykker det til sit bryst. Dette gav dog den stakkars mor en svag trøst, idet hun tænkte, at kanske en af deres kjendinger havde truffet børnene og taget den lille med sig. Men dagen gik hen og natten med, og intet hørtes til det tabte barn. Morgenens efter, da forældrene fremdeles holdt paa at lede, fløi en ørn hen over deres hoveder. Da den tumfede gut fik se den, begyndte han igjen med sine sælsomme spring, og den stumme klængede sig med et angstens skrig fast til sin far. Med engang skjønte forældrene til sin forfærdelse, hvad der maatte være hændt, at en saadan rovfugl maatte have bortført det stakkars barn i sine klør.

Smidertid havde Guds forsyns øie ogsaa fulgt, hvad der her var skeet. I samme

stund, da ørnen slog sin klo i sit rov, havde en jæger just stillet sig paa lur i nærheden af det sted, hvor den havde sin rede. I kan tænke eder hans forfærdelse, da han saa fuglen langsomt flybe op med noget stort i sine klør og hørte et barn skrige. I øieblikket var hans beslutning fattet — hvordan det saa vilde gaa, at skyde efter fuglen, med det samme den satte sig paa sin rede, og, om saa galt skulde gaa, heller udsætte sig for at træffe barnet, end at lade det sønderrives af dette udbr. Med en stille, inderlig bøn tog han sigte og skjød. Fuglen gik lige gennem rovfuglens hjerte; inden saa minutter havde han klatret op til dens rede og kunde med usigelig glæde tage det frelst barn i sine arme og bære det med sig. Det var haardt saaret af ørnens klør i den ene arm og i siden, dog ikke dødeligt. Fire og tyve timer gik hen, før han fik opspurgt, hvem barnet tilhørte, og i det øieblik, da forældrene havde gjort sin sørgelige opdagelse af den skrækelige ulukke, som var skeet, var han allerede paa veien for i triumf at føre det tilbage til dets mor. Hvillen glæde der da lyfte af forældrenes øine, da de igjen kunde slutte sit tabte barn i sine arme, og hvorledes de med mange taarer takkede den trofaste Gud og det menneske, som havde været redskab til barnets frelse, det kan I bedre tænke eder, end jeg kan fortælle.

„Gud er os en Gud til idel frelse, og hos den Herre, Herre er udgange fra døden.“
(Sal. 68, 21.)

Den sølede skilling.

(Fra engelst.)

Da jeg var en liden gut hændte der mig noget, som jeg aldrig vil kunne glemme.

En dag jeg legte paa gaden, saa jeg en liden gut, mindre end mig selv, som saa meget ulykkelig ud; hans øine var ganske ophobnede af graad og han hullkede høit.

„Hvad feiler dig?“ spurgte jeg.

„Na, jeg har tabt min stilling, og mor vil slaa mig“, svarede han og brød atter ud i hullen.

„Hvor tabte du den?“

„Den faldt ud af haanden min og trillede lige ned i rendestenen der.“

Staffars gut, jeg havde virkelig ondt af ham og tilbød at hjælpe ham. Han tørrede taarerne bort med sit ærme og hans ansigt lysnede af haab, da han saa mig stille haanden ned i rendestenen; hvor fulgte han ikke opmærksomt hver haandsfuld smaaften og mudder, jeg tog op, kanske vil den komme næste gang. Endelig fandt jeg den. Men hvad tror I nu jeg gjorde?

Straks jeg sølte den af søle dækkede penge i min haand, glemte jeg al den gode lærdom, jeg havde faaet i mit hjem og i søndagskolen. Jeg glemte, at Guds øie saa mig. Den onde gif ind i mig, og jeg solgte min ære, min gode følelse og min ærlighed — for penge.

Jeg lod endnu en stund, som jeg søgte, og saa fortalte jeg den lille gut med en paatagen bedrøvelig mine, at jeg kunde ikke finde den, det var til ingen nytte at lede mere.

O, hvor de store taarer randt ned over hans ansigt, da han med et stuffet blit gif bort. Hvor lav jeg sølte mig, og det havde jeg ogsaa god grund til, jeg havde begjæret, stjaalet, løjet, det ene trak det andet med.

Mange aar er gaaede hen, siden dette hændte; jeg har bedet Gud om tilgibelse for denne og mange andre synder, og skjønt jeg elsker min frelser og haaber, at al min synd, ogsaa min ungdomssynd, ikke vil blive mig tilregnet af naade, saa kan jeg aldrig udflette af erindringens blad den sorte plet, som den sølede stilling har sat der.

En guts anbefalinger.

Hn kjøbmand havde i bladene indrykket en kundgjørelse om, at han søgte en lærling til sin forretning, og der meldte sig ikke mindre end et halvt hundrede ansøgere. Han gav dem alle sammen bud om at møde paa en bestemt dag, gennemløste hurtig deres mange anbefalinger og valgte efter et øiebliks betænkning, uden at angive nogen grund, den ene og lod de andre gaa.

„Det er mig ubegribeligt“, sagde en af hans venner, som havde været tilstede under hele denne forestilling, „hvorfor du netop valgte den eneste gut, som ikke mødte med nogen anbefaling.“

„Du tager feil“, sagde kjøbmanden; „denne yngling havde netop mange anbefalinger. Lagde du merke til, hvordan han tørrede sine fødder af, inden han traadte ind i kontoret, og at han luttede døren rolig efter sig; han er altsaa omhyggelig. Uden at betænke sig gav han sin stol til den gamle, lamme mand, som kom ind; — det vidner om hans godhed og opmærksomhed. Han tog sin hat af, da han kom ind, og svarede hurtig og sikkert paa mine spørgsmaal. Du ser altsaa, at han er høflig og har en god opdragelse. Han tog bogen op fra gulvet, hvor jeg med forfæt lod den falde ned. Han ventede rolig og trængte sig ikke frem — et godt vidnesbyrd om hans opmerkemme opførsel. Hans frakke var børstet ren; hans hænder og ansigt rene; han har altsaa ordenssans. Og endelig hans øine, lagde du ikke merke til det aabne og barnlige udtryk, som var deri. Jo, den gut havde mange anbefalinger.“

Glaede. At glæde sig er ikke noget ondt; men at glæde sig saaledes over nogen af de skabte ting, at man derover forglemmer Gud, ikke ertjender hans belgjeninger, ikke takker ham derfor — det er noget ondt. Men i gode dage forfalder mennesket let til saadanne synder.—[Luther.

Gaa paa marsch!

(Se billedet.)

Aff rykkes der frem mod de fiendtlige forskansninger. Først lange spredte skytterkæder og længere bag sluttede afdelinger. Salve efter salve høres, og krudtrøg opfylder luften paa alle kanter. Her og der segner saarede til jorden for de fiendtlige fugler, og enkelte bomber svæver frem gennem luften mod de sluttede kolonner.

Fra et noget høitliggende hus følger den øverstbefalende slagets gang og giver sine befalinger. Derfra høres signaler, som straks gjentages af alle hornblæserne henne i de kjæmpende afdelinger, og derfra rider ordonancer paa raske heste afsted med ordre.

Nu gives netop signalet „Gaa paa marsch.“ Atter og atter lyder signalet; det er allerede hørt og gjentaget bortigjennem rækkerne, og under hurraaab og trommehvirløp rykker man i stormmarsch frem mod de fiendtlige forskansninger.

Mine faar høre min røst.

For nogen tid siden blev en mand i Indien anklaget af en anden for at han havde stjaalet et faar fra ham. Til bestemt tid mødte begge for retten og havde det omskridte faar med sig. Anklageren havde vidner, som paastod, at faaret tilhørte ham; men ogsaa den anklagede fremførte vidner, der var villige til at aflægge ed paa, at faaret i lange tider havde været hans retmæssige eiendom.

Under disse omstændigheder var det vanskeligt for dommeren at afgjøre, hvem af de to virkelig var eiermanden. Men da fik han pludselig et heldigt indfald, lod en af mændene gaa ind i et siederum og bad faa den anden om at lokke paa faaret for at se, om det gjerne fulgte ham. Men skjønt manden lokkede alt, hvad han kunde, var alle hans anstrengelser forgæves, faaret syntes at være selvstændig fremmed for ham. Et øieblik efter fik den anden lov til at lokke paa faaret inde fra siederørelset; men ikke før hørte faaret hans stemme, førend det sprang lige ind i rummet til ham.

Nu var det selvfølgelig ikke længere vanskeligt for dommeren at afgjøre spørgsmaalet om eiendomsretten. Den anden forsøgte heller ikke mere at komme med noget krav.

Denne lille fortælling synes os at være en fortræffelig forklaring til den „gode hyrdes“ ord: „Mine faar høre min røst, og jeg kjenner dem, og de følge mig. Men en fremmed vilde de ikke følge, men fly for ham, fordi de ikke kjende de fremmedes røst.“ Joh. 10. 5. 27. — Kjenner du den gode hyrdes stemme og følger du den altid?

Opløsning paa billedgaaden i nr. 31.

Ingen overstrøgninger i de norske stile!

Stjulte dyr.

1. Bindæct har en mand sonderlaaet. (2 fugle, 1 pattedyr).
2. Hør nu, gutter! I maa gaa snart til vortet! (2 fugle).
3. Først lære, tilsidst ære. (1 fugl).

Johan Krohn.

Girkantgaader.

I.

Af bogstaverne r o o m m e e l l dannes følgende tre ord, der i ordnet stilling kan læses baade vandret og lodret: 1. En by i Italien. 2. Et guttenavn. 3. Noget, som kommer fra møllen.

II.

Af bogstaverne m e e e e l l l n n n k k a a p dannes fire ord, der i ordnet stilling kan læses baade vandret og lodret, nemlig: 1. En drif. 2. Et pigenavn. 3. En elv i Sibirien. 4. Noget paa vore klæder.

Ludv. Finseth.

Bogstavgaader.

2 6 4 er et dyr. 7 8 9 en fugl. 1 2 4 7 og 5 3 4 7 to pigenavne. 5 3 2 et guttenavn. 6 2 8 7 en elv i Sibirien. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 en ø i Nordsoen.

Ludv. Finseth.